

ศ. ๖๖๑ กักรเดซ 2554. ๖๖๑ เข้ารื้อนเกินก่าจะ ลิมกนฬ. กรุบททฯ: พงณฎัก.

คล้ายว่าเริ่มจากฝน

...หากมีใครเดินผ่านหน้าห้องแล้วมองเข้ามา ก็
อาจคิดว่ามีเด็กคนหนึ่งลุกไปเข้าห้องน้ำ...

พี่ชายกำลังปั่นจักรยาน ฝนยังช้อนท้าย เป้าหมาย
คือท่ารถ คล้ายว่าคำให้การเริ่มตรงนี้

เดือนเมษายน เดือนแห่งการจากลามาถึงแล้ว
หลายปีก่อน ฝนยังจำได้ดี ภาพแม่ถือกระเป๋าเดินจาก
ไป ใบไม้ปลิวจากต้น สวนยางตลอดสองข้างทาง
โกรนใบเหลืองเพียงกิ่ง ขณะพื้นดินเต็มไปด้วยใบแห้งๆ
การจากลาครั้งนั้นไม่มีน้ำตา ฝนอาจยังเด็กเกินกว่าจะ
รู้จักความโหดร้ายของการพรากจาก

กระทั่งปีต่อๆ มา ความโหยหาอ้อมอกแม่มัก
สอนให้ฝนเรียนรู้

ไปอย่างหล่น ลมแล้ง กลิ่นหญ้าแห้ง อากาศอ้าว
ไฟป่า และน้ำตา ทั้งหมดมักจะมาพร้อมกัน

“พี่ไปไม่นานนัสนักหน่อย”

“อะไร”

“น้ำตา มันเปียกหลังพี่”

“ใครร้องให้กัน ลมแรงหรือ”

คงไม่ได้โกหก ที่ไหลจากตาก็คือน้ำอะไรสัก
อย่างที่ไม่รู้ที่มา

อีกไม่กี่เดือนจะมีการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนชิง
แชมป์โลก พี่ชายเป็นนักฟุตบอลตัวแทนจังหวัด ที่
ต้องไปเก็บตัวฝึกซ้อมเพื่อลุ้นติดทีมชาติ แม้ยังต้องลุ้น
แต่ใครต่างก็เรียกพี่ว่าวีรบุรุษกันแล้ว ชายผู้เป็น
ตัวแทนของจังหวัด เด็กหนุ่มผู้แบกความหวังของคน
ทั้งหมดในบ้าน ตอนนี้รถขบวนส่งรออยู่ที่สนามหน้าอำเภอ

ยามเช้าของเดือนหน้าอากาศหนาวแห้งๆ ก่อนที่
จะระอุร้อนในตอนเที่ยง ถนนดินเลียบสวอนยางจม
หายใต้ใบไม้สีน้ำตาลหม่น ธาระเท้าลงบนใบไม้เหล่านั้น
เปล็ดเปล็ดกับความรู้สึกแปลกๆ ยามใบไม้แหวก
ออก คล้ายตอนที่ใครบางคนเอามือระน้ำเล่นยามนั่ง
บนเรือ

เสียงพี่ชายหอบเมื่อกำลังขึ้นเนิน เขาใช้ศอก

กระทู้ธงเบาๆ พร้อมบ้วนปากไปข้างหน้า งดงามตาม
ห่างไปไม่กี่ก้าวร่างผอมบางในชุดนักเรียนชะมุกชะมอม
เดินกะเผลกกะเผลกบนทางดิน ท่าเดินที่ไม่มั่นคงเป็น
เพราะขาเทียมข้างขวา

พี่ชายยิ้มให้ธง

“พร้อมนะ ทหาร”

“ประจัญบาน...”

ต่อเมื่อเวลาผ่านไปจนถึงตอนนี้ ธงแทบไม่อยาก
นึกถึงภาพนั้นอีก เด็กชายผู้ใส่ขาเทียมพยายาม
กะเผลกพาร่างหนีรถจักรยานที่พุ่งใส่มันเป็นการล้อเล่น
พี่ชายแค่ทำท่าเหมือนจะชนแต่ห้ามล้อไว้เมื่อจะถึง
ร่างนั้น แต่ทางที่แคบทำให้เด็กคนนั้นไม่มีที่หลบ
นอกจากรีบเดินให้เร็ว พี่ชายตามไปไม่ลดละ ธงกับพี่
ชายหัวเราะชอบใจ

ธงรู้จักเขา เด็กคนนั้น เขาเป็นชาวพม่า ฝ่าย
เดียวกับพวกที่เผาวัดแล้วจับพระนเรศวรไปเป็นองค์
ประกัน ฝ่ายเดียวกับพวกที่ถืออาวุธบุกโรงพยาบาล
จับคนไข้เป็นตัวประกัน พี่ชายบอกอย่างนั้น ทั้งสอง
ถือเอากิจกรรมนี้เป็นเครื่องบันเทิงใจตลอดสัปดาห์นับ
จากพวกนั้นเข้ายึดโรงพยาบาล

ทั้งสองจากมาเมื่อเห็นว่าข้าศึกแพ้ราบคาบ

“รักษาให้ดีนะ”

“อะไรอีกล่ะ!...”

“ประเทศของเรา” พี่ชายยิ้ม เขาหมายถึงเนินสองลูกที่เพิ่งผ่าน มันเป็นส่วนยางของทั้งสอง

“พี่ก็เอาแชมป์กลับมาฝากพวกเรานะด้วย”

คงต้องข้ามช่วงเวลาที่ทำรถไปเสีย มันไม่น่าสนใจเท่ากับเรื่องของเด็กชายชาวพม่า ผู้มีขาข้างขวาเป็นไม้ เขาเรียนห้องเดียวกับธง!

มันเป็นเช้าที่ไม่น่าจะมีฝน แต่ใครเล่ากำหนดได้

ธงกับพ่อนั่งกินอาหารเช้าด้วยกัน พ่อบ่นถึงสายฝน ธงจับเค้าได้ว่ามันจะโยงไปถึงเรื่องรายได้ที่ต้องหดหาย สายฝนพาความชุ่มฉ่ำสู่พื้นดิน ต้นไม้ทุกต้นต้นยางทุกต้น แต่ฝนคือมิตรที่มักจะมาผิดเวลาเสมอ

พ่อเริ่มบ่นดังขึ้นก่อนพาลไปบ่นเรื่องอื่น พ่อบ่นเรื่องเหตุการณ์บ้านเมือง รวากับไม่รู้ว่ามีผู้ที่นั่งฟังเป็นแค่เด็กประถมหก พ่อยกเหตุการณ์กลุ่มติดอาวุธกลุ่มหนึ่งบุกยึดโรงพยาบาลเมื่อหลายวันก่อน พ่อเรียกพวกนั้นว่าพม่า ทั้งยังโกรธเกรี้ยว แม้พวกนั้นถูกทหารยิงหมดแล้วทุกคน และช่วยตัวประกันได้ปลอดภัย

“อีกหน่อยพม่าจะยึดเมืองเรา แล้วเราก็กลาย

เป็นลูกทาสพวกมัน”

ธงรู้ว่าตอนนี้ในอำเภอเต็มไปด้วยคนต่างด้าวไม่แปลก ในเมื่ออำเภอนี้มีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา สนวนยางกินพื้นที่หลายลูกเขา ถัดขึ้นไปก็ยังเต็มไปด้วยภูเขาสูงๆ ทอดยาวเป็นเทือกที่อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้ ซึ่งถ้าเดินข้ามเทือกเขาเหล่านั้น ก็สามารรถเหยียบพื้นดินที่เป็นของประเทศอื่น อาจยังไม่ทันข้ามเขาเสียด้วยซ้ำ เพราะในสายตาชาวบ้าน คงไม่มีใครรู้ชัดว่าเส้นพรมแดนขีดแบ่งไว้ตรงไหน

ไม่แปลกอีกเช่นกัน ถ้าเค้าแก่สวนยางฝั่งนี้ จะใช้บริการจ้างลูกกสิที่ข้ามมาจากฝั่งโน้น เพราะแรงงานต่างด้าวค่าจ้างถูก

แรงงานเหล่านั้นมักถูกเรียกว่าพม่า ซึ่งหลุดมาจากแบบเรียนชั้นประถม ที่ว่าด้วยสงครามยึดเยื่อ การเผาวัด และยุทธหัตถีของพระนเรศวร ฝั่งใจอยู่กับภาพความโหดร้ายเหล่านั้น คนในพื้นที่ส่วนใหญ่จึงไม่ชอบ ยังมีข่าวร้ายๆ ออกมา ชาวบ้านยิ่งมองคนพวกนั้นเป็นปีศาจ

พ่อมีสวนยางอยู่หลายไร่ กรีดเองแล้วยังแบ่งให้คนอื่นกรีดบางส่วน แต่พ่อไม่ได้ใช้บริการของคนต่างด้าว เมื่อได้ดูข่าวที่คนกลุ่มนั้นทำกับคนใช้ พ่อก็

ยิงแข่งชัก ออกปากเร่งให้ทหารเข้ามาปราบพวกนั้น
โดยเร็ว

“มันตั้งค่ายกันบนภูเขานี่เอง วันคืนดี มันอาจ
ลงมายึดโรงเรียนบ้านเรา”

ธงสะดุ้ง นอกจากซึบไปแล้วปากพ่อยังไม่เป็น
มงคลอีก ...เดี๋ยวก็หาเรื่องไม่ไปโรงเรียนเสียหรอก

ธงยกจานไปล้าง ก่อนลาพ่อไปโรงเรียน แต่มัน
คงเป็นเข้าที่ไม่ดีนัก ไม่หรอก มันเป็นเข้าที่ไม่ดีเลย ธง
ชี้จักรยานออกมาได้ไม่ไกลก็เจอศพ

ศพนั้นนอนขวางทางเล็กๆ ของธง ทางดินสาย
เล็กนั้นพาดผ่านสวนยางที่ตั้งบนเนินสองลูกของพ่อ
ธงอยากพูดว่าประเทศของเขาด้วยซ้ำ แต่นั่นแค่เรื่อง
สมมติระหว่างธงกับพี่ชายเท่านั้น

ธงตาเล็ดตาเหลือกกลับไปตามพ่อที่บ้าน จากนั้น
ใครต่อใครก็มากันเต็ม ยกเว้นตำรวจ

ศพขาวพม่า พ่อบอกอย่างนั้น แรงงานซึ่งร้อย
ละเก้าสิบมักผิดกฎหมาย แต่ใครจะสนใจ ในเมื่อทาง
การรับรู้มาตลอดว่าที่นี่ไม่มีแรงงานผิดกฎหมาย ดัง
นั้นจะมีศพของพวกนั้นได้อย่างไร

เรื่องที่เกิดกับพวกนั้นมักเป็นเรื่องไม่ดีเสมอ จึง

ไม่แปลกถ้าเรื่องของพวกเขาจะถูกเสริมแต่งจนพิสดาร
แรกเริ่มเขาเป็นแค่โจรลักยางแผ่น แต่แค่ไม่กี่นาที
พร้อมๆ กับไทยมุงที่มากขึ้น ศพนั้นก็กลายเป็นผู้
ก่อการร้ายข้ามแดนไปเสียแล้ว

อย่างไรก็ตาม ศพก็ถูกฝังในบริเวณนั้น ด้วย
ความเห็นชอบจากทุกฝ่ายรวมทั้งพ่อผู้เป็นเจ้าของที่ดิน
ธงยังไม่คิดอะไร ทั้งยังไปเรียนตามปกติ เลิก
เรียนกลับบ้านเส้นทางเดิม แต่เมื่อเข้าสู่เขตแดน
ประเทศของตัวเอง ธงก็รู้สึกตัวว่าได้ทำเรื่องเลวเกิน
ไป ทั้งยังกล้าหาญเกินไป

ขณะนั้นเพิ่งสี่โมงเย็น แต่ทางเดินกลับมืดครึ้ม
คล้ายเวลาสว่างเลยกว่าปกติ ลมพัดใบไม้ไหว เสียง
แสกสากดังไกลๆ ไกลๆ จักรยานพาธงใกล้ถึงจุดฝัง
ศพ แต่ธงไม่แน่ใจเสียแล้วว่าอยู่ตรงไหน ธงเริ่มหัน
ซ้ายแลขวา ก่อนจักรยานจะหยุดก็กคล้ายมีใครจุด แต่
เปล่า ความคิดบางอย่างต่างหากที่จุดจักรยานไว้ ธง
ยืนตัวสั่น นึกอยากเร่งความเร็วรวดเดียวผ่านไป แต่
ไม่มีความกล้าพอ

...เพียงลำพัง ธงจะชี้จักรยานผ่านบริเวณที่มีศพ
ฝังอยู่ได้อย่างไร

ตอนนั้นเองที่สะดุดเดินมาถึง

ฮะตุเพิ่งหลบรอดจากการไล่ล่าของธง ธงไม่เห็น เขามาสองสามวันแล้ว วันนี้เป็นอีกวันที่เขาหลบพ้น เขาคงแอบข้างทาง เมื่อเห็นธงจอดจักรยานดักอยู่ข้าง หน้า เขาหน้าซีด คงไม่คิดว่าจะเจอธงตรงนี้

ฮะตุเรียนห้องเดียวกับธง แต่ไม่ใช่เพื่อนกัน ฮะ ตุไม่มีเพื่อนคนไหนทั้งนั้น พ่อเขาเป็นลูกจ้างของครู ใหญ่ สอนอยู่ลึกถึงตีนเขา แต่ธงไม่เคยไปถึงที่นั่นเลย พี่ชายห้ามไม่ให้ไปที่นั่น

ฮะตุใส่ซาเทียม ทำจากไม้ซึ่งน่าจะทำเอง ถ้าธง จำไม่ผิด พ่อของฮะตุก็ใส่ซาเทียมด้วย ฮะตุเป็นคนเงียบ เรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่มีเพื่อนชวนเล่นฟุตบอล เขา อายุแก่กว่าธงหลายปี แต่เรียนซ้ำชั้นจนธงไล่ทัน ซึ่ง ถ้าจะว่าไป เขาไม่มีสิทธิ์เรียนด้วยซ้ำ ในเมื่อเขาเป็น คนต่างดาว แต่พ่อของฮะตุทำงานให้ครูใหญ่ ฮะตุจึง ได้เรียน ไม่มีครูคนไหนเคี่ยวเข็ญฮะตุมากนัก ส่วน มากหนักไปทางใช้งาน ก็ในขอบเขตที่ฮะตุจะทำได้ ถึง อย่างนั้น ก็ไม่มีครูคนไหนเอ็นดูฮะตุ ยิ่งไปกว่านั้น เขายังเป็นเด็กที่ถูกแกล้งมากที่สุดในโรงเรียน

ฮะตุรั้งรอ เหลียวหน้าแลหลังพลางวิ่งพลางถอย

“อยากนั่งรถไปกับเราไหม” ไม่เสียเวลาคิด ธง ยื่นข้อเสนอทันที

ฮะตุตีหน้าง ธงจึงต้องอธิบาย ธงจะยอมให้ ฮะตุซ้อนท้ายจักรยานไปจนถึงหน้าบ้านของธง แล้ว ค่อยเดินต่อ ตอนเช้าธงก็จะรออยู่ที่บ้าน ฮะตุเดินมา ถึงแล้วจึงขี่จักรยานไปโรงเรียนด้วยกัน

ทั้งสองผ่านบริเวณที่มีคนตายพร้อมกัน ทั้งเช้า และเย็น

ฮะตุส่ายหน้า เขาคงขยาดกับการโดนแกล้งจน ไม่มีแกใจจะเชื่ออะไรอีก แต่เมื่อธงอ้อนวอน พร้อม สัญญาว่าจะไม่แกล้ง ทั้งจะคอยปกป้องไม่ให้ใคร แกล้งเขาได้ ฮะตุก็มีท่าที่อ่อนลง

“นายไม่แกล้งเราแน่ะ”

“ไม่แกล้งและจะไม่มีใครแกล้งนายได้ แต่จำไว้ เราไม่ใช่เพื่อนกัน”

ฮะตุพยักหน้า เรื่องมันจึงเริ่มต้นตรงนั้น

เพื่อนเริ่มมองแปลกๆ เพื่อนๆ ในห้องก็ไม่ต่างจาก พ่อหรือชาวบ้านคนอื่นๆ ภาพธงขี่จักรยานโดยมีเด็ก พม่าซ้อนท้าย มีความหมายว่าธงกำลังแปรพักตร์ ซึ่ง บทลงโทษก็แค่โดนล้อ

ธงพยายามไม่ใส่ใจ อีกไม่นานก็จะปิดเทอม เขาก็ไม่ต้องอายเพื่อนแล้ว

“นายคบไอ้เป้เป็นเพื่อน คิดซักรักเข้าบ้านละสิ”
เอกหันหน้ามาถาม ในวันสุดท้ายของการสอบ

“ศึกบ้านอะไร ฮะดูเขา เอ้อ มัน...” ธงจะ
พูดต่อว่าน่าสงสาร แต่ละอายใจเมื่อคิดถึงสาเหตุที่
แท้จริง “เรากลัวผี แค้ให้ซ่อนท้ายจักรยานกลับบ้าน
บ้านมันต้องผ่านหน้าบ้านเราอยู่แล้ว นายก็รู้”

“นายไม่ได้คบมันเป็นเพื่อนแน่นะ” เอกจ้องตา

“ฮือ...”

“งั้นตอนเที่ยง สอบเสร็จแล้ว ชวนมันเล่นบอล”

“บ้าเหอ แค้เดินยังลำบากเลย” ธงรู้เจตนาของ
เอกดี

“นั่นแหละ จะได้สนุก”

เอกยิ้มแล้วหันหน้ากลับสู่กระดานดำ เพื่อนอีก
สองสามคนมองหน้ากันด้วยสายตาลุกวาว

ที่หลังห้อง มีโต๊ะเรียนตัวหนึ่งที่ถูกแยกออกไป
ต่างหาก ฮะดูนั่งอยู่ที่โต๊ะนั้นเพียงลำพัง ไม่มีใครนั่ง
กับฮะดู ทั้งยังไม่มีใครชวนเขาเล่นฟุตบอล ต่อให้เขามี
ขาครบทั้งสองข้างก็เถอะ

ธงพอรู้ว่าฮะดูคิดอย่างไร ตอนพักเที่ยง ขณะที่
คนอื่น ๆ เล่นฟุตบอล ฮะดูจะมานั่งดูอยู่เสมอ เขาคง
อยากเล่นด้วย แต่ไม่ใช่ติดที่ขาของเขา ไม่มีใครชวน

ต่างหาก

ธงนี่ละอายใจที่เมื่อก่อนเขาสนุกไปกับเพื่อนๆ
เมื่อบางคนแก๊งเตะฟุตบอลหลุดสนามไปโดนเขาบ้าง
ไม่ก็เรียกให้เขาเก็บลูกฟุตบอล ฮะดูจะทำให้ด้วย
ความเต็มใจ ทำเดินของเขาเรียกเสียงหัวเราะได้เสมอ
แต่เมื่อใดที่เขาเชื่องช้าก็จะโดนด่าว่าเจ็บๆ

“นายอยากเล่นฟุตบอลกับเราไหม” ธงเดินไป
หาที่หลังห้อง ฮะดูทำหน้าแปลกใจ ฐบหนึ่งเขาค่อย
จะยิ้ม แต่เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงในทันที

“ไม่เหอ เราเล่นไม่ได้”

“เอกเขาชวน” ธงหันไปมา “พวกเราทุกคน
อยากให้นายเล่นด้วย”

“เขาชวนเราจริงนะ”

“จริง”

“งั้นเราจะเล่น”

เป็นความผิดของธงคนเดียว ธงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

ขาเทียมของฮะดูทำด้วยไม้ ยึดติดด้วยน็อต ธง
มารู้ทีหลังว่าพ่อของฮะดูเป็นคนทำให้ มันไม่ได้ทำขึ้น
มาง่ายๆ ทั้งยังไม่มีขาย ฮะดูจึงถูกกำชับว่าให้ใช้ด้วย

ความระวัง

แต่การเล่นฟุตบอลที่คาดผลได้ล่วงหน้า เป้าหมายคือสะดู ขาเทียมของเขาก็ถึงแก่กาลอวสาน

เที่ยงวันนั้นมีฝนตก ฝนหลงฤดูที่ตกราวกับเดือนสิบสอง สายฝนทำหน้าที่เสมือนกรรมการห้ามไม่ให้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่ไม่เป็นผล เอกและเพื่อนๆ กระโดดโลดเต้นราวปลาได้น้ำ ความคึกคะนองเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ทุกคนถอดเสื้อ แบ่งฝายเล่นฟุตบอล

สะดูทั้งถูกกระแทก ถูกอัด ร้ายไปกว่านั้น เพื่อนๆ รุมสกรัมเขาราวกับกำลังเล่นรักบี้ แต่ที่ร้ายที่สุด สะดูล้มหัวเราะสนุก ไม่รู้สึกเลยสักนิดว่าโดนแกล้ง จนกระทั่งขาเทียมของเขาหัก

นือตหลุดออกมาก่อน จากนั้นส่วนที่เป็นไม้ก็หัก และหลุดออกเป็นชิ้น แต่เพื่อนๆ ยังไม่หยุด ยังคงสนุกต่อไป กระทั่งสะดูนิ่งเงียบ พวกเขาจึงหยุด จากนั้นก็วิ่งหนีไปคนละทาง

สะดูใช้วิธีที่ยากจะอธิบายได้คลานออกมาจากสนาม ที่จริงมันยิ่งกว่าคลาน มือหนึ่งประคองขึ้นส่วนขาเทียมไว้กับอก ใช้มือและขาข้างที่เหลือกระโดดออกมา

ฝนยังตกหนัก

ธงยืนมองเฉย นึกไม่ออกว่าจะเข้าไปช่วยเขาอย่างไร

ครูน้ำฝนเป็นครูประจำชั้น ยังไม่แต่งงาน ไม่ดำ ไม่ดู่ ไม่ชอบตีนักเรียน ครูน้ำฝนเห็นการกระทำของลูกศิษย์กลางสนาม เธอฟ้องครูใหญ่ สะดู่เป็นเด็กพิเศษของครูใหญ่ แม้ความจริงไม่ได้พิเศษตรงไหน เป็นแค่ลูกของคนกริดยาง ซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่าผู้ปกครองคนอื่น ที่จริงไม่น่าจะมีอะไร แต่ครูใหญ่คงแพ้ทางครูน้ำฝน คำฟ้องจึงหนักแน่น เป็นเหตุให้ฟ้าผ่าลงกลางหัวเด็กชนทั้งหลาย

ฝนหยุดแล้ว หยาดน้ำจากชายคาตกดังเปาะเปะ ผู้ต้องหาทั้งหมดยืนเรียงแถวกลางสนาม นักเรียนคนอื่นๆ โผล่หน้าออกมาทางช่องทางต่าง จ้องมองราวเห็นตัวประหลาด

ครูน้ำฝนอบรมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ว่าถึงการอยู่ร่วมกัน ความรักใคร่ ความสามัคคีในหมู่คณะ ต่อด้วยหลักสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน สะดู่หนึ่งอยู่ข้างสนาม ขาเทียมตั้งบนโต๊ะ หน้าของเขาก็ม่งุด ธงรู้ดีว่าเหตุใดเขาจึงไม่กล้ามองหน้าใคร และรู้ดีว่ามีเพื่อนคนไหนบ้างที่กำลังจ้องหน้าสะดู่อย่างเคียดแค้น

ทุกคนเรียงแถวให้ครูใหญ่ลงไม้เรียวกคนละสามที ต่อด้วยการเดินเข้าแถวขอโทษฮะตุ ฮะตุยิ่งก้มหน้ามากกว่าเดิม ครูน้ำฝนรับรองว่าหนังสือเชิญตัวผู้ปกครองจะถึงมือพ่อแม่ของทุกคนพรุ่งนี้

ระฆังเลิกเรียนดังขึ้น พร้อมกับสายฝนที่โปรยปรายอีกครั้ง ที่นี้เป็นป่าชื้น เผลอญลมนมรสุมจากทะเลอันดามันตลอดปี ฝนที่นี่จึงตกได้ตลอดเวลา บางครั้งตกโดยไม่ตั้งเค้า สมคำเรียกขานว่าเมืองฝนแปดแดดสี่

ฮะตุยันแขนกับไม้เท้าซึ่งครูใหญ่จัดหามาให้ เขาตามธงไปที่จักรยาน

ธงปวดแผลไม่เรียว แต่ไม่เสียใจ ใจจริงธงอยากขอโทษฮะตุอีกครั้ง ไม่ก็ให้พ่อของฮะตุทำโทษ ด้วยธงนึกไม่ออก ว่าพวกเขาจะทำอย่างไรกับขาเทียมข้างนั้น

พันประตูโรงเรียนมาไกลพอดู เอกและเพื่อนอีกเกือบสิบคน ดักรอใต้ต้นมะขามใหญ่

ท่ามกลางสายลมกรรโชก ท่ามกลางฝนเดือนห้า ท่ามกลางกลุ่มเด็กเกเร ธงเพิ่งรู้ว่าตัวเองกล้าหาญเพียงใด เด็กตัวเล็กที่ยืนหยัดปกป้องเพื่อนร่วมทางขาเดียว ต่อหน้าฝ่ายตรงข้ามนับสิบ นั่นใช่ธงแน่หรือ

“นายหลีกไปดีกว่า แล้วส่งพมานั้นมา” เอกพูด

“ไม่ได้หรอก”

“หรือนายเป็นเพื่อนมัน”

ธงอึกอัก น้ำฝนไหลเข้าปากจนต้องบ้วนทิ้ง

“ใช่ ฮะตุเป็นเพื่อนเรา”

“งั้นนายก็ไม่ใช่เพื่อนเรา” จบคำ เอกก็ปล่อยหมัดกระแทกหน้าธง ความเจ็บแค้นจี๊ดคล้ายโดนตัวต่อต่อย นั่นยังไม่ร้ายเท่ากับความรู้สึกคล้ายรังต่อหล่นใส่ในอึดใจต่อมา

การต่อสู้ที่คาดผลได้ล่วงหน้า ธงกล้าหาญก็จริง แต่ไม่ได้เก่งกาจ การเตะตอยนับครั้งไม่ถ้วน แต่ธงเอาคืนได้ไม่เกินสามหมัด ไม่นานธงก็นอนจมโคลน ฮะตุยืนดูเฉย แม้เจ็บแสนเจ็บแต่ธงก็ดีใจ พวกนั้นไม่ได้เตะตอยฮะตุแม้ปลายก้อย นับว่าพวกเขาเป็นนักเลงพอตัว

ธงยังพอเหลือแรงปั่นจักรยาน เขาเลยไปส่งฮะตุถึงหน้าบ้าน แต่ธงไม่กล้าสู้หน้าพ่อของเขา

บ้านของฮะตุเป็นเพิงไม้สร้างง่าย ๆ ใช้ทั้งเก็บยางแผ่นและอาศัย ธงเห็นร่องเท้าวางอยู่หลายคู่ บางคู่เป็นร่องเท้าทหาร พ่อของฮะตุคงมีแขก ทั้งหมดเก็บตัวเงียบอยู่ข้างใน ธงเลี้ยวกลับ

ธงพยายามมองหน้าฮะตุ แต่ตาบวมแทบลืมไม่

ขึ้น ถึงอย่างนั้นก็ยังเห็นคนในบ้านเคลื่อนไหว

“นายเป็นเพื่อนเราจริงหรือ” สะตูดาม
ธงพยักหน้าให้มันพ่นๆ เพื่อจะรีบกลับ
แต่สะตูดัม

แผลแตกที่คิ้วรวมทั้งรอยฟกช้ำทั่วตัวไม่อาจปิดบัง
พ่อได้ ธงจำต้องบอกทุกอย่าง ตั้งแต่สาเหตุของเรื่อง
จนถึงการไปส่งสะตู่ที่บ้าน ธงหวังให้พ่อดูด่าบ้าง แต่
เรื่องที่พ่อกังวลกลับเป็นเรื่องอื่น

“คนร้ายที่บุกโรงพยาบาลหนีรอดไปได้หลายคน
มันอาจจะหลบอยู่บนภูเขา แกเห็นใครบ้าง”

“ตกลง! พวกนั้นตายหมดแล้ว ศพห่อผ้าไว้กัน
ทุกช่องทีวี อีกอย่างบ้านเราอยู่ห่างจากที่นั่นเยอะ”

“ตำรวจปิดข่าว และที่นี้ก็ได้ไกลอย่างที่แกคิด
ภูเขามันทอดแนวต่อกันเป็นสันเดียว พวกนั้นตั้งค่าย
ในป่า ภูเขานี้เป็นห้างสรรพสินค้าของมัน มันอาจผ่าน
มาทางนี้บ้างก็ได้” พ่อจ้องตา ท่าทางพ่ออึดอัดมา
หลายวันแล้ว “เพื่อนคนอื่นไม่มีหรือไง”

“ใครกัน บ้านเราแทบจะหลังสุดท้าย พันสวน
เราไปก็มีแต่สะตู่...”

พ่อทำท่าครุ่นคิด “พ่อของมันคนที่ใส่ขาเทียม

หรือเปล่า เขาว่าเป็นบ้าไม่ใช่หรือ”

“แค่ประสาท หวาดระแวง เขาเคยผ่านสงคราม
มา”

“นั่นละ เดี่ยวมันเกิดบ้าขึ้นมา ใครจะรู้ว่ามันจะ
ไม่ฆ่าแก เอาเป็นว่า อย่าไปถึงบ้านก็แล้วกัน” เอาเข้า
จริง ท่าทีของพ่อกลับไม่จริงจังนัก คล้ายพ่อจะแค่อาย
ชาวบ้าน แม้คำจะฟังรุนแรงเหลือเกิน

ธงแปลกใจที่พ่อไม่ได้ถามถึงเอกกับพวกเลย พ่อ
ไม่รู้ว่าพวกนั้นเป็นตัวอันตรายมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็ผ่านไปได้ เพียงแค่ผู้
ปกครองของทุกคนเข้าพบครูใหญ่เพื่อรับทราบเรื่องราว

รุ่งขึ้นเป็นวันปิดภาคเรียน ธงถึงกับนอนชมด้วยพิษใช้
กว่าจะลุกได้ก็ผ่านไปอีกวัน ยังรู้สึกเจ็บแผลอยู่บ้าง แต่
เขาอยากรู้ข่าวคราวของสะตู่ จึงขี้จักรยานไปหา ลืม
เรื่องที่พ่อเตือนหมดสิ้น

สะตู่ไม่ได้อยู่บ้านคนเดียว มีชายอีกคนที่น่าจะมี
อายุไล่เลี่ยกับพี่ชาย ในชุดสีเขียวคล้ายทหาร เขายืน
กวาดขยะที่ลานหน้าบ้าน ธงจ้องค้างไม่รู้จะทำอย่างไร
ส่วนเขาก็ยืนจ้องตรงเช่นกัน ใบหน้าเขายังเด็ก แต่
สายตากร้านโลก จ้องตรงมาเหมือนเสือจ้องเหยื่อ

งลืมไปว่าไม่ควรมาที่นี่

ก่อนที่ใครจะเคลื่อนไหว สะตูก็ตกดินมาลากแขน
งออกไป สะตวยังต้องใช้ไม้เท้า เขากะชิบบอกว่านัน
เป็นพี่ชายของเขา ไม่ควรจ้องหน้า ทางที่ดีไม่ควรเจอ
กันเลยดีกว่า

งถามถึงขาเทียมของสะตู่

“เอาไปซ่อมที่ค่ายผู้ลี้ภัย ข้ามเขาไปไม่ไกล แต่
เราอาจอยู่นี่อีกไม่นาน พี่ชายเราจะพาไปอยู่ที่อื่น”

“พี่ชายนายทำอะไร”

สะตู่เงิบจนงต้องถามซ้ำ

“ทหาร พี่เราเป็นทหารกู้ชาติ”

“อ้อ เพื่อชาติ เหมือนพี่ชายเราเลย เขาเป็นนัก
ฟุตบอลทีมชาติ อีกไม่กี่วันเขาก็จะได้ออกโทรทัศน์”

“ไม่ใช่เพื่อชาติ กู้ชาติ” สะตู่แย้ง

งคิดว่าภาษาไทยของเขาไม่ดี เลยเหมาเอา
ตามความหมายที่นึกเอาเอง ซึ่งงก็ได้แต่เสียใจใน
ตอนหลัง ค่ายผู้ลี้ภัย กู้ชาติ ถ้าฟังให้ดี งก็อาจเข้าใจ
อะไรมากกว่านี้

งชวนสะตู่ไปเที่ยวประเทศของเขา ก็เนินสอง
ลูกที่ว่านันแหละ

ลมแล้งโชยกลิ่นหญ้าแห้ง แต่งไม่รู้สึกเหงา งมี
เพื่อนเล่นตลอดช่วงปิดเทอม สะตู่ยังใช้ไม้เท้าไม่คล่อง
ทั้งสองเลยงดการผจญภัยทุกรูปแบบที่งคิดขึ้นมาตอน
นี้ สะตู่กล้าพูดมากขึ้น ทั้งสองจึงได้แต่นอนคุยกันทั้ง
วัน ที่ยอดเนินมีไม้ใหญ่ต้นหนึ่งขนาดสี่ห้าคนโอบ พี่
ชายเรียกมันว่าต้นไข่น้ำ งไม่ทราบเหตุผล รู้แต่ว่า
มันจะทิ้งผลลงมาจากยอดสูงๆ ให้เก็บกิน ผลของลูก
ไข่น้ำเป็นสีดำ เที่ยวยุ่ย รสชาติคล้ายพุทราแห้ง กิน
กับพริกเกลืออร่อยมาก ก็อร่อยตามประสาลูกไข่น้ำ
นั่นแหละ ทั้งสองผูกเปลระหว่างต้นยางแล้วนอนคุย
กัน เก็บลูกไข่น้ำกินจนฟันดำ แล้วยิ้มอดกัน บาง
ครั้งเก็บลูกยางที่แตกกระจายทั่วสวน เลือกลูกแข็ง
แล้วใช้มือบี้อัดกัน ของใครแตกแพ้ว ต้องหาลูกอื่นมา
ประลองใหม่ เพื่อนักก็ช่วยกันเก็บต้นเดียว ต้นปุด
กลับไปทำอาหาร มะพร้าวหกคุ่มต้นเล็กๆ ที่มีหัวสี
ขาวเท่าหัวไม้ขีด ทั้งสองช่วยกันถอนแล้วกินหัวของ
มันอย่างอร่อย รสชาติหวานเปรี้ยวมันแปลกๆ

บนนี้สามารถมองเห็นทิวทัศน์ที่อยู่ต่ำลงไปได้เห็น
ยอดเขาที่สลับกันเป็นชั้นๆ เรียงกันไปสุดสายตา เวลา
ยืนบนเนินนี้ ให้ความรู้สึกราวกับเป็นเจ้าของโลกเลย
ทีเดียว

“อีกสองเดือนฟุตบอลเยาวชนโลกก็จะแข่ง พม่า ไม่ได้เข้ารอบ แต่นายจะเชียร์พี่ชายกับเราก็ได้” ธงพูดอย่างนิกสนุก แต่สะดุกลับตีหน้าเฉย

“เราไม่ใช่พม่า”

นี่อาจเป็นครั้งแรกที่ธงได้ยินเรื่องราวแบบนี้ มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

“ในสายตาชาวโลก และรัฐบาลพม่านั้นใช่ แต่เราเป็นคนมอญ”

มอญก็เป็นคน เป็นชนกลุ่มน้อยที่แยกจากพม่า เพื่อปกครองตนเอง เช่นเดียวกับ ฉาน ว่า กะเหรี่ยงคะเรนนี่ ทั้งหมดกำลังทำสงคราม ทั้งระหว่างชนกลุ่มน้อยด้วยกัน และกับรัฐบาล

“ไม่น่าเชื่อ สงครามยังมีอยู่จริง” ธงตาโต

“พวกนายก็กำลังทำสงคราม เปลี่ยนชื่อ เปลี่ยนวิธีการ แต่มันก็หลักการเดียวกัน”

เขาหมายถึงฟุตบอลหรือเปล่า ฟุตบอลเป็นกีฬา ธงอยากจะได้ยิงแต่นึกขึ้นได้ว่ามันก็อาจจริง

“ทำไมต้องมาอยู่ที่นี้ นายแพ้วสงครามหรือ”

“มีนักลงทุนจากที่อื่นรวมทั้งคนไทย นำเงินไปให้รัฐบาล รัฐบาลก็เอาไปซื้ออาวุธ ซื้อเครื่องบินรบ เราสู้ไม่ไหวก็ต้องหนีมาอยู่ที่นี้”

สะดุกอายุมากกว่าธงก็จริง แต่ยามอยู่ในห้องเรียน เขาดูเหมือนเด็กมีปัญหาทางพัฒนาการ ถามคำตอบคำ บางครั้งไม่ตอบ แต่ยามนี้ฟังคำพูดคำจากรากับออกมาจากปากผู้ใหญ่

“ครูฝรั่งเป็นคนสอน ที่ตั้งเดิมมีโรงเรียน มีโบสถ์ ครูฝรั่งสอนภาษา ประวัติศาสตร์ สังคม ที่โน่นสอนทุกอย่าง แม้แต่การยิงปืน เราเป็นทหารด้วยนะ”

“นายยังเด็กอยู่เลย”

“เด็กที่โน่นโตมากับเครื่องแบบทหาร เราถูกฝึกให้เป็นทหารเช่นเดียวกับพี่ชาย แต่ไม่ได้ออกรบหรือเหยียบกับระเบิดตอนที่เคลื่อนกำลังพล แต่ซาขาดแล้วก็ยังต้องเป็นทหาร”

“บ้านเรานิ่งอนิดเดียว ก็ไม่ต้องเป็นทหารแล้ว”

เรื่องของสะดุกราวกับนิทาน ขณะที่ประชากรโลกส่วนใหญ่มีชีวิตสงบสุข จัดกีฬาแข่งขันกัน เรียกว่ากีฬาของมวลมนุษยชาติ แต่คนบางกลุ่มยังไม่มีแม้ชื่อประเทศ อย่างหวังว่าจะส่งนักกีฬาเข้าร่วม

“พวกนายเล่นฟุตบอลเป็นหรือเปล่า”

“กีฬาโปรด” สะดุกยิ้ม “ที่โน่นมีสนามฟุตบอลด้วย พี่ชายเราเล่นเก่ง ถ้าเขาเป็นคนไทยก็อาจติดทีมชาติหรือถ้าเราได้แข่งขัน...” เขาทำหน้าสลด

“ต้องรอให้เรา มีชื่อประเทศในแผนที่โลกก่อน
เรามีธงชาติแต่ไม่มีเสาให้ผูก ไม่มีพื้นที่ซึ่งมองเห็นได้
และ...” เสียงเขาหายไป

ธงอึดอัด ไม่อยากให้สะดุ้งรู้สึกไม่ดี จึงพยายาม
พูดเรื่องอื่น ธงชวนเขาเข้าเป็นประชากรของประเทศ
และมอบสัญชาติให้สะดุ้งถือครอง ธงสัญญาว่าจะหา
ธงชาติให้เขาสักผืน เขาอยู่ประเทศไทย และควรจะเป็น
คนไทย แต่ตอนนี้เป็นประชากรของประเทศไชน่า
พลางๆ ก่อน

“คราวนี้นายก็เชียร์พี่ชายของเราได้แล้ว”

ทั้งสองจูงจักรยานลงเนิน ระหว่างทางกลับ ธง
ช่วยประคองข้างหลังโดยให้สะดุ้งเป็นคนบังคับรถ สะดุ้ง
หัวเราะเหมือนเด็กเจอของเล่นถูกใจ เสียงหัวเราะของ
สะดุ้งยิ่งทำให้ธงไม่กล้าถาม ว่าพี่ชายของสะดุ้งมีส่วน
ร่วมกับการจับคนในโรงพยาบาลหรือเปล่า ธงไม่
แน่ใจว่าเขาอยากตอบไหม

เดือนหกกำลังผ่านไป ฝนจ่ำในทิวอณูอากาศ ใบ
ยางแตกใหม่ โรงเรียนถึงเวลาเปิดเทอมอีกครั้ง

ธงยังขี่จักรยานไปเรียนโดยมีสะดุ้งนั่งซ้อนท้ายไม่
มีใครคุยกับธง พวกเขาทำเช่นเดียวกับที่เคยทำกับสะดุ้ง

แต่ธงไม่คิดว่าอยากเอาชนะพวกนั้น เขาตอบได้ด้วยการ
การไม่พูด และย้ายไปนั่งติดกับสะดุ้งที่โต๊ะหลังห้อง

ต้นเดือนแปด ลมฝนพัดพาข่าวดีมาหา ธงกับ
สะดุ้งกลายเป็นคู่หูกันโดยสมบูรณ์และพี่ชายติดทีมชาติ
ธงเฮลั่น พี่ชายถามถึงพ่อและประเทศไชน่า ธงเกือบ
พลั้งปากว่ามันโดนยึดไปแล้ว แต่เปลี่ยนใจบอกว่ามี
ประชากรเพิ่มมาหนึ่งคน เมื่อธงเล่าเรื่องให้ฟัง พี่ชาย
หัวเราะและแนะนำว่าควรจับสะดุ้งไว้เป็นเชลยก่อนพวก
นั้นไม่น่าไว้ใจ

ไม่มีเวลาสำหรับการจากลามากนัก พี่ชายต้อง
รีบเดินทางไปเก็บตัวที่เมืองจีน เขาบอกว่าประตูนัด
แรกที่เขาทำได้จะเป็นของขวัญสำหรับธง

แล้วลมฝนก็พัดพาพี่ชายหายไปอีกครั้ง

โลกดำเนินถึงปลายเดือนแปด เดือนที่มากมาย
ด้วยเรื่องราว

ถ้าคลองสะสมน้ำไว้มากพอสำหรับปลาวางไข่ใบ
ยางชุ่มน้ำรอวันกลั่นเป็นความสุขของพ่อ อีกฟากของ
ภูเขา ท้องนากำลังได้รับการแต่งตั้ง ต้นข้าวสีเขียวจะ
เต็มทุ่งในไม่ช้า ขณะที่ฟากฝั่งนี้ เสียงซอมนตะโพนดัง
มาจากวัด สายจรดเย็น เรือพระกำลังถูกตกแต่งรอวัน
อวดโฉมตอนออกพรรษา

รอให้สิ้นเดือนนี้ ก่อนลมหนาวจะมาถึง ฟุตบอล
เยาวชนชิงแชมป์โลกก็จะเปิดฉากขึ้นที่ประเทศจีน แต่
ก่อนจะถึงวันนั้น ชาวบ้านก็มีอันตื่นเต็นกับไฟป่า

เสียงเกราะปลุกชาวบ้านมารวมตัวกัน หลังมีคน
เห็นท้องฟ้าแดงฉานตอนกลางคืน ปกติไฟป่ามักจะ
มาในฤดูแล้ง ไฟกินจากดินเขาอีกฝั่ง ลามถึงยอด ก่อน
จะกินต่ำลงมาฝั่งนี้ ระยะเวลาหลายวัน ช่วงนั้น
ท้องฟ้ายามค่ำแดงฉาน กลางวันมืดไปด้วยขี้เถ้า ก่อน
หน้าไฟป่าจะมา ชาวสวนร่วมแรงกันเฝ้าไฟ ถางทาง
เล็กๆ ไว้ล่วงหน้า ป้องกันไฟลามเข้าสวน ไฟปามาทุก
ปี แต่ปีนี้ฝนผิดฤดูจึงพลาดนัด กระนั้นก็ไม่มีใครคิด
ว่ามันจะมาตอนเดือนแปด

เอาเข้าจริง ไฟที่ว่าก็อยู่แค่คืนเดียว แกรมยังอยู่
ห่างออกไปสองสามลูกเขา บางคนเอามือป้องตาดู
แล้วก็เห็นแต่ควันชาวบ้านต่างก็เตรียมจอบพรว้ากันก่อ
ใครหวังขอให้ฝนช่วยก็ผิดหวัง ฝนตกสลับวันต่อวัน

ฮะตุหายตัวไปหลังวันที่มีไฟป่า ธงชี้จักรยานไป
โรงเรียนคนเดียว หลังคอยจนแน่ใจว่าไม่มาแน่แล้ว ธง
ลืมหื้มความกลัวชั่วคราว นึกหวังฮะตุ เขาเคยบอกแล้ว
ว่าจะย้ายไปที่อื่น แต่ธงไม่คิดว่าเขาไปโดยไม่บอก ครู

น้ำฝนถามาถึงฮะตุ ธงได้แต่ส่ายหน้า

หลังเลิกเรียนธงชี้จักรยานเลยไปหาบ้านปิดเงียบ
ธงไม่กล้าเรียก

ธงนั่งเหงาหลังห้องคนเดียว ยามครูนำฝนเรียก
ชื่ออักษรตัวสุดท้าย ธงลุกขึ้นตอบว่าฮะตุไม่สบาย ครู
นำฝนน่าจะรู้ว่าเป็นคำโกหก แต่พยักหน้ารับรู้
ยังห rokok เรื่องไม่ได้จบแค่นี้

ข้ามคืนนี้ไป พรุ่งนี้จะเป็นวันสำคัญ วันที่ธงจะได้เห็น
พี่ชายปรากฏตัวในจอโทรทัศน์ ธงรีบกลับบ้านเพื่อจะ
บอกข่าวนี้กับพ่อ

ทันทีที่ถึงบ้าน ยังไม่ได้พูดอะไร พ่อกลับรีบถาม
ว่าฮะตุไปไหน สีหน้าพ่อเป็นกังวล

“ทหารบุกค่ายผู้ลี้ภัย ตอนนี้อายแตก พวกเดียวกับ
ที่บุกโรงพยาบาลนั่นแหละ ที่วี้ออกข่าวทั้งวัน แต่
พวกนั้นหนีรอดหลายคน กระจายไปทั่วภูเขา ระวังตัว
ด้วย ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่ต้องไปที่ดินเขาอีก”

ธงคิดถึงไฟเมื่อคืนก่อน ฮะตุหายไปก็อาจเพราะ
เหตุนี้ ญาติพี่น้องของเขาอาจอยู่ที่ค่ายนั้น

คืนนั้นธงนอนไม่หลับ ไม่แน่ว่าเป็นเพราะตื่น
เต้นหรือกังวล พรุ่งนี้พี่ชายจะได้ลงสนาม ที่โรงเรียนก็

มีเรื่องตื่นเต้นพี่ชายเป็นคนสำคัญของหมู่บ้านนี้ไปแล้ว เป็นศิษย์เก่าที่ครูภูมิใจ ครูใหญ่จึงจัดที่ในหอประชุม ให้ทุกคนดูฟุตบอล ยกทีวี่จอใหญ่มาวาง ประกาศให้เรียนกันแค่ครึ่งวัน ไทยจะแข่งเป็นคู่แรกก่อนพิธีเปิด

ลมดีกพลิกหน้าต่างที่เปิดค้างดังแอดออด ผ่นพรมลงมาเล็กน้อย อากาศผ่านเข้ามาเย็นสบาย ไม่มีใครกรีดขาง เสียงนกตบขุงแว่วมาไม่ไกล ธงคล้ายได้ยินใครเรียก ฟังอยู่เป็นครูจึงแน่ใจว่ามีคนเรียกชื่อจริงๆ

ฮะตูซ่อนตัวที่ซุ้มกระดั่งงา ธงดีใจ แต่สงสัยว่าเหตุใดเขาต้องซ่อนตัว และมาทำไมปานนี้

“เรามาลา จะไปอยู่ที่อื่น”

“เรารู้เรื่องค่ายผู้ลี้ภัยแล้ว เสียใจด้วยนะ”

“ไม่สำคัญหรอก เรามีเรื่องจะบอก พຽງนี้ นายไม่ต้องไปโรงเรียนนะ อยู่บ้านเถอะ เราบอกอะไรมากไม่ได้ แต่ขอให้ทำตาม ขอร้องละ”

“พຽງนี้ พี่เราจะออกทีวี่”

ฮะตูไม่บอกอะไรมากไปกว่าคำว่าขอร้อง แล้วรีบเร้นกายจากไป ธงนอนคิดทั้งคืนว่าเขาพยายามบอกอะไร และสงสัยในความรีบร้อนของเขา ทั้งที่น่าจะได้คุยกันนานกว่านั้น ธงอยากคุยหลายเรื่องทีเดียว

รวมทั้งเรื่องของเขา แต่เขามีเวลาน้อยเหลือเกิน ธงใจหายเมื่อคิดว่าถึงเวลาต้องจากกันจริงๆ

ธงไปรวมกับทุกคนที่หอประชุม มันเป็นวันที่ดี แดดกล้าแรงตั้งแต่เช้า ท้องฟ้าไม่ปรากฏเมฆฝน และคงสภาพไปจนเลยเที่ยงธงไม่มีสมาธิเรียนตั้งแต่เช้าเร่งเร่งให้เวลาผ่านไปโดยเร็ว

หอประชุมแน่นคน โทรทัศน์จอใหญ่ฉายภาพสนามกีฬาที่มีคนดูเต็ม ธงชาติโบกสะบัดทั่วสนาม ในหอประชุมมีธงชาติด้วย เอกและเพื่อนต่างโบกไปมา พวกเขาสนุกสนานอยู่เสมอ ธงนั่งดูเงียบๆ นักกีฬาทั้งสองชาติเดินลงสนาม ตอนประกาศชื่อ ทุกคนในหอประชุมพยายามฟังว่ามีชื่อที่คุ้นหูหรือเปล่า แต่เปล่า พี่ชายนั่งเป็นตัวสำรองอยู่ข้างสนาม แต่อย่างไรก็ต้องเชียร์ ทุกคนพร้อมใจกันร้องเพลงชาติคลอไปกับเสียงจากโทรทัศน์

เมื่อกรรมการเป่านกหวีดเริ่มเกม ซายกว่า 20 คนในชุดทหาร ก็โผล่เข้ามาในหอประชุม พวกเขามีปืน

ธงแทบไม่ยอกนึกถึงมันอีก แม้ตอนให้การกับตำรวจ ธงยังเล่าวกไปวนมา ไม่สามารถบอกได้ว่า

เรื่องมันเริ่มจากตรงไหน อาจเริ่มต้นจากสายฝน หรือ เริ่มต้นที่ความตายของใครบางคน

หรืออาจเป็นตอนที่กลุ่มติดอาวุธบางกลุ่มบุกยึด โรงพยาบาล

หรือเป็นไปได้ที่เรื่องมันจะเริ่มก่อนหน้านั้น ก่อน ที่มนุษย์จะรู้จักคำว่าชาติ และแบ่งแยกผืนดินออกจากกันด้วยเส้นบนแผนที่

แต่ก็ไม่แน่ว่าเรื่องเพิ่งเริ่มมาไม่นาน

สายลม

มาค่ะ

อนุชิต

มาครับ

ครูน้ำฝนเรียกถึงชื่อสุดท้าย แก่จ้องหน้าธงซึ่ง กำลังจ้องตอบนี้ไม่ใช่เกมของธงเป็นครูน้ำฝนที่เริ่มก่อน

หลังเหตุการณ์วันนั้นบรรยากาศก็กลับมาเหมือนเดิม ครูน้ำฝนยังเรียกชื่อสะดุ ธงลุกขึ้นตอบว่าสะดุไม่สบาย มาเรียนไม่ได้ ครูน้ำฝนตาแดง ตอนแรกเพื่อน อาจแปลกใจ แต่ก็ยอมรับในที่สุด ว่ายังมีนักเรียนอีก คนนั่งหลังห้อง กระเป๋านักเรียนวางบนเก้าอี้ แม้ไม่มี คนนั่ง แต่หนังสือที่จะเรียนยังเปิดกางบนโต๊ะ ซึ่งหาก มีใครเดินผ่านหน้าห้องแล้วมองเข้ามา ก็อาจคิดว่ามี

เด็กคนหนึ่งลุกไปเข้าห้องน้ำ ถึงอย่างนั้นก็มีแต่ธง เพียงคนเดียวที่ลุกขึ้นพูดคำโกหกไม่ให้ซ้ากันแต่ละวัน และธงคนเดียวอีกนั่นแหละที่คิดว่าสะดุไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว

แม้ดูเหมือนเพื่อนๆ จะสำนึกว่าสะดุได้ช่วยไว้ อย่างไรบ้าง แต่ความเศร้ากลับมีให้เห็นเพียงเล็กน้อย พวกเขาแค่ก้มหน้านิ่ง ไม่มีใครเอ่ยถึงสะดุกันเลย

เป็นเกมของธงกับครูน้ำฝน ครูน้ำฝนให้ธงจด การบ้านให้สะดุ ส่วนธงก็หาเหตุผลเรียนให้สะดุทุกวัน

ธงไม่ชอบ รู้สึกเกลียดด้วยซ้ำ เกลียดครู เกลียด ตำรวจ เกลียดทหาร เกลียดทุกคน เกลียดการโกหก แต่บางครั้งจิตใจที่ครูน้ำฝนร้องให้ ให้แกร่งให้จนตา บวม ค่าที่แกเป็นจอมโกหก

จากวันนั้น มีใครเข้าใจการกระทำของทหารป่า กลุ่มนั้นบ้าง แม้ในโทรทัศน์ก็ยังไม่มีการเรียกชื่ออย่าง ถูกต้อง การเรียกว่าชนกลุ่มน้อย ดูเป็นการผลักพวกเขาออกไปให้ไกลตัวที่สุดส่วนผู้ที่ดูข่าวหน้าจอโทรทัศน์ น่าจะยังคงเชื่อสิ่งที่พวกเขาได้เห็น พวกเขาดูโทรทัศน์ เพื่อจะรู้ว่าผลฟุตบอลเป็นอย่างไรแต่นอกเหนือจากนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นนอกเฟรม สิ่งที่สายตาของกล้องไม่อาจ เก็บภาพได้

เขาไม่มีโอกาสรู้

เป็นการเชียร์ฟุตบอลที่ประหลาด ไม่มีเสียงโห่ร้อง
งชาติไม่ได้ถูกโบกสะบัด แม้วามันจะแขวนอยู่ที่
ปลายด้ามไม้และถูกกุมด้วยแขนของใครบางคน แถบ
สีทั้งห้าแนบนิ่งกับด้ามธง แตกต่างกับธงที่ปรากฏ
ภาพในจอโทรทัศน์ คนดูในสนาม ส่งเสียงร่ำไห้ให้
ทีมของตนทำประตูได้โดยเร็ว

ทั้งคนในสนาม คนที่เฝ้าหน้าจอโทรทัศน์ พ่อแม่
พี่น้องของนักฟุตบอล โค้ช ทีมงาน ใครก็ตามที่กำลัง
ดูเกมนี้อยู่คงเชื่อว่าทุกคนกำลังคิดถึงเวลาแห่งความสุข
ขณะที่ลูกฟุตบอลเข้าไปตุงตาข่ายฝ่ายตรงข้าม

แต่ไม่ใช่พวกที่อยู่ในหอประชุมแน่นอน

กระบอกปืนจ่ออยู่ที่หัวของธง อีกหลาย
กระบอกต่างจ้องตรงไปยังกลุ่มนักเรียน ครูทุกคนถูก
เรียกมานั่งรวมกันต่อหน้าปืนอีกสองกระบอก ส่วนครู
ใหญ่เผชิญหน้าตัวต่อตัวกับปืนกระบอกหนึ่ง

ทุกคนนั่งนิ่ง ไม่กล้าพูด ไม่กล้าร้องไห้ อาจถึง
กับล้มหายใจ ตาจ้องภาพในจอโทรทัศน์ แต่ไม่มี
ความสุขใดๆ ฉายในแววตาอีกแล้ว

เมื่อสัญญาณนกหวีดดังขึ้น คนกว่ายี่สิบคนก็
บุกเข้ามา พวกเขาอยู่ในชุดทหาร บางคนสวมรองเท้า
ทหาร บางคนใส่รองเท้าผ้าใบ และไม่น้อยกว่าสาม

คนใส่รองเท้าแตะ ทุกคนสะพายปืน

พวกเขาประกาศตัวเป็นเจ้าของเหนือหัวทุกคนด้วย
กระบอกปืน ปิดประตูทางเข้า ปิดหน้าต่าง ทั้งยังยก
โต๊ะปิงปองขึ้นบังในจุดที่สามารถมองเห็นได้จากข้าง
นอก

ความโกลาหลเกิดขึ้นไม่เกินห้านาที เกม
ฟุตบอลยังไม่มีอะไรตื่นเต้น คนที่เป็นหัวหน้าก็แสดงตัว
พร้อมความจำนง ที่ทำให้ทุกคนขนลุก

เขาบอกว่าจะยิงหัวนักเรียนหนึ่งคน ต่อหนึ่ง
ประตูที่ทีมไทยทำได้

ครูใหญ่พยายามต่อรองและถามถึงข้อเรียกร้อง
แต่คนเป็นหัวหน้าได้แต่ชี้ปากกระบอกปืนไปยังหน้า
ผากครูใหญ่ ยกนิ้วแตะปากตัวเองเป็นสัญญาณว่า
เจียบ

พวกนั้นต้องการอาสาสมัครหนึ่งคนมาเป็นเป้า
กระสุน เป็นความผิดของธงที่จำเขาได้ แววดตาที่
เหมือนเสือจ้องเหยื่อแบบนั้น พี่ชายของสะตุนั่นเอง ถึง
ตรงนั้นธงพอนึกออกว่าสะตุนต้องการบอกอะไร เป็น
ความผิดของธงอีกครั้งที่แสดงตัวว่ารู้จักเขา

แต่การที่เขาจำธงได้ จะโยนความผิดให้ใคร

“น้องชายฉันไม่ได้ห้ามแกไว้หรือ ดีเลย”

ออกมา ประตูแรกเป็นของแก” เขาใช้ปืนชี้หน้าธง

ภาระการกู้ชาติจึงตกเป็นของธง พวกนั้นให้ดู
เกมฟุตบอลและเชียร์กันตามปกติ

อากาศร้อน น่าจะมีฝนตก ทั้งที่เริ่มต้นวันนี้ด้วย
อากาศที่ดี ธงกำลังจะมีวันที่ดีแท้ๆ

ฟุตบอลดำเนินต่อ ทีมไทยทำเกมได้ดีกว่า นัก
เตะหมายเลข 10 หลุดเข้าไปตวลเดียวกับผู้รักษาประตู
เสียงปืนขยับ ธงใจคอไม่ดี ถ้าจะว่าให้ถูก ธงหัวใจ
แทบวาย ภาวนาให้เขาเตะบอลพลาด

คำภาวนาเป็นผล นักเตะหมายเลข 10 ถูก
เสียบสกัดจากด้านหลัง กรรมการเป่านกหวีดเป็นจุด
โทษ

กองเชียร์ในสนามเฮลั่น ทว่าในหอประชุม
เงียบกริบ ธงเข้าทรุด บอกตัวเองให้รีบตื่น

ในสนามมีการเปลี่ยนตัว นักเตะเบอร์ 10 โดน
เตะจนเล่นต่อไม่ไหว กลับจับภาพไปที่ม้านั่งสำรอง
พี่ชายกำลังวอร์มร่างกายที่ข้างสนาม พี่ชายของธงได้
ลงสนามแล้ว เป็นคนสังหารจุดโทษ ซึ่งโอกาสเป็น
ประตูต้องมากกว่าครึ่ง เขาจะเป็นวีรบุรุษในเกมนี้ เขา
ต้องรู้ว่านี่เป็นจังหวะที่น้องชายและมันจะระเบิดทันทีที่
บอลตุงตาข่าย แต่นั่นต้องรอหลังจากเกมจบ ซึ่งหัว

ของธงโดนเจาะเรียบร้อย

“นั่นพี่ชายแก” หัวหน้าพูดกับธง ก่อนหันไป
บอกทุกคน พวกนั้นโห่ร้อง ฮะตุงเคยเล่าให้เขาฟัง
เสียงนกหวีดดัง พี่ชายวิ่งเข้าหาลูกฟุตบอล ธง
หลับตาปี

คนไทยทั้งประเทศคงดำและเห็นพี่ชายเป็นแมลงสาบ
แต่ในหอประชุม เขาเป็นยิ่งกว่าวีรบุรุษ ถ้าเขาเล่น
แบบนี้ไปตลอดเกม กลับมากคงมีรูปปั้นของเขาตั้ง
กลางหมู่บ้าน

บอลแรกที่เขาสัมผัสในเกม ลอยสูงหลุดกรอบ
ไปไกล พี่ชายยกมือปิดหน้า

ทหารพวกนั้นเฮลั่น ชูปืนและโบกไปมา คนเป็น
หัวหน้ายิ้มหยันให้ธง ก่อนหันไปมองครูใหญ่ ยกนิ้วชี้
กับนิ้วกลางจี้ขมับตัวเอง ทำท่าเหนียวไกปืน

เมื่อจบครั้งแรก คนเป็นหัวหน้าที่ตั้งธงออกมา
ผืนหนึ่ง เขาขอธงชาติไทยที่เอียงยัดค้ำงเอาไว้ ปลด
ธงชาติไทยออกจากด้ามแล้วติดธงผืนนั้นเข้าไปแทน
ธงผืนนั้นสีแดง มีรูปหงส์เห็นสีทองอยู่ตรงกลาง แล้ว
บอกว่านี่เป็นธงชาติของพวกเขา ดูให้ดีว่ามันไม่ได้
เป็นธงชาติพม่าทั้งยังไม่ใช่ธงของประเทศไหนที่คนรู้จัก

จึงไม่ควรเรียกพวกเขา รวมไปถึงพวกไหน ไม่ว่าจะ เป็นพวกที่ยึดโรงพยาบาล พวกที่ค้ายาเสพติดที่ ชายแดน และหรือแม้แต่พวกที่ทำสงครามสมัยยังชั่ ซ้ำกันอยู่

ฮะตุเคยเล่าลักษณะธงชาติของเขาให้ฟัง ไม่นึก ว่าจะมีจริง และหากธงจะลองค้นดูในห้องสมุด ก็ จะพบหนังสือที่บอกเล่าเรื่องราวของพวกเขาทั้งหมดทั้ง ธงชาติ แม้เวลานี้ พวกเขาจะเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่ต้องต่อสู้ เพื่อผืนดินของตัวเอง ธงชาติยังถูกชักขึ้นเสา เพลง ชาติยังดังก้อง ในวันชาติที่พวกเขาจัดขึ้นทุกปี

“เราไม่ได้เป็นสมาชิกของค้การสหประชาชาติ ไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันกีฬาไม่ว่าจะระดับไหน ไม่ควรอยู่ใน ประเทศผู้อื่น ทั้งอาจไม่สมควรอยู่ในโลกนี้ในสายตา ชาวโลก แต่เรายังอยู่ในค่ายลี้ภัยที่เฟิงโดนเผา เราไม่ควรถูกปฏิบัติเช่นนี้ ทั้งเราก็ไม่คิดจะปฏิบัติเช่นนี้กับ ใคร” เขาถามต่อถึงเด็กผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมาเรียนใน โรงเรียนนี้ เด็กคนนั้นใส่ซาเทียมและโดนแกล้งจนซา เทียมหัก

“เขาเป็นน้องชายผมเอง” ตอนนั้นเองที่ธงสงสัย ว่าฮะตุอยู่ที่ไหน หลังแยกจากกันเมื่อตอนกลางคืน เขา หายไปไหนต่อ ตอนนี้อยู่ที่ไหน

หัวหน้าพูดต่อว่า เขาและน้องชายกำลังจะไป จากที่นี่ เขาไม่ใช่พวกที่จะทำร้ายใครก่อน แต่ก่อนจาก เขาอยากให้ทุกคนจดจำน้องชายของเขาไว้ ในแบบที่ ทุกคนควรจะคิดถึงมนุษย์โลกคนหนึ่ง เขาไม่หวัง ความรับผิดชอบจากการกระทำของทุกคนที่มีต่อน้อง ชาย ทั้งยืนยันว่านี่ไม่ใช่การแก้แค้น เหตุการณ์ในวันนี้ จะออกมาสุขหรือเศร้ามากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับความรัก ชาติของคนพวกนั้น เขาชี้ไปที่จอโทรทัศน์

สายตาของเขาจ้องไปยังทุกคน เอกและเพื่อน ของเขาหลบตา ชูหน้ากับท่อนแขนตัวเอง

เกมกำลังจะเริ่มอีกครั้งในครึ่งหลัง พวกเขา ก็กำลังจะเริ่มเกมของเขาต่อ ถ้าไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้นก่อน

“พอเถอะพี” ไม่ใช่ภาษาไทย แต่ฟังแล้วแปลได้ แบบนั้น

จากนั้นไม่นาน ตำรวจและทหารก็บุกเข้าไป

เห็นได้ชัดว่าธงสับสน ตำรวจพยายามถามย่ำว่า ใคร ยิงปืนนัดแรก ซึ่งเป็นเหตุผลให้ตำรวจและทหารรีบบุก เข้าไป ใครยิงเด็กคนนั้น เด็กคนที่บอกชาวบ้านให้แจ้ง ตำรวจ เด็กคนนั้นขอเข้าไปคุยกับพี่ชาย เพื่อกล่อมให้ เขามอบตัว ก่อนที่ตำรวจจะบุกเข้าไป ใครยิงเขา ทั้งที่

เขายืนยันหนักแน่นว่าเขาต้องปลอดภัยแน่นอน ในนั้นมีทั้งเพื่อน และพี่ชายของเขา

“เขายังตัวเอง” เสียงธงแผ่วเบา

เรื่องมันซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ ธงมาจู้จากปากตำรวจในตอนหลังว่า สะตุถูกสั่งให้ซ่อนตัวบนภูเขา แต่สะตุกลับไปบอกพ่อของธง พ่อพาไปหาชุดคุ้มครองหมู่บ้าน ก่อนเรื่องจะถึงตำรวจ ขณะที่ฟุตบอลจบครั้งแรกกำลังตำรวจและทหารก็ล้อมหอบประชุมไว้หมดแล้ว

ธงเริ่มไม่แน่ใจอีกแล้ว สะตุยิงตัวเองหรือเปล่า เพราะขณะที่สะตุเถียงกับพี่ชายอยู่ ธงกลับจ้องอยู่ที่หน้าจอโทรทัศน์ จิตใจธงเตลิดลอยไปไหนต่อไหน แคร์อดออกมาโดยที่สติยังปกตินี้ก็ถือว่าเป็นบุญแล้ว

เกมในครึ่งหลังยังเป็นทีมไทยที่เป็นฝ่ายบุกได้มากกว่า แต่ยังไม่มีการประตูเช่นเคย มีบางครั้งที่ธงหันไปมอง สะตุอยู่ในชุดทหาร มีไม้เท้ายันที่แขน พี่ชายของเขาเสียงดัง ออกท่าทางอย่างเสียการควบคุม ทั้งที่ก่อนหน้านี้ เขาดูเยือกเย็นอย่างน่ากลัว

ทั้งสองกำลังเถียงกัน สะตุห้ามพี่ชายตัวเองให้หยุดแล้ววางอาวุธ ข้างนอกมีตำรวจและทหารอยู่เต็ม แต่พี่ชายของสะตุกลับต่าว่าน้องชาย และยืนยันจะทำตามแผนเดิมต่อไป

ธงน่าจะดีใจที่เห็นสะตุ น่าจะดีใจที่สะตุคิดช่วย แต่สติของธงไม่ได้อยู่กับร่องกับรอย ไม่ได้สนใจสะตุอย่างที่ควร เอาแต่ดูบอล สลับกับดูพี่น้องเถียงกัน คล้ายขณะนั้นเขากำลังนั่งดูเมฆฝนบนฟ้า ไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญอะไร ทหารคนอื่นไม่มีใครเข้มงวดกับตัวประกันอีกต่อไป พวกเขาสนใจการเถียงกันของสองพี่น้อง

ธงมั่นใจว่าสะตุไม่มีปืน พี่ชายของเขาต่างหากที่ชักปืนสั้นออกมา ซี่ไปมาประกอบคำพูด

พี่ชายของสะตุจ่อปืนเข้าที่หัวของธง แม้เจ็บ แต่สายตาของธงยังจ้องที่จอโทรทัศน์ -ขณะนั้นฝ่ายตรงข้ามเลี้ยงบอลหลบกองหลังฝ่ายไทยเข้าไปถึงหน้าประตู ว่างเท้าจะยิง ...เสียงพี่ชายของสะตุยังดังไม่หยุด

แล้วเสียงปืนก็ดังขึ้น -เสียงหวีดร้อง -เสียงกระจกแตก -เสียงคนวิ่ง ควีนพุ่งไปทั่ว จากนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นอีกหลายนัด ธงนอนหมอบราบกับพื้น

ธงฝันหนึ่ง ปลิวร่วงลงข้างตัว...

ลมฝนเปลี่ยนเป็นลมหนาว ลมหนาวเปลี่ยนเป็นลมแล้ง ไบยางสีเขียวเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ก่อนจะปลิดข้าวร่วงเป็นสาย ดูเหมือนฝนตกเป็นไปไม่

ลมแล้ง กลิ่นหญ้าแห้ง บรรยากาศแห่งการจาก
ลามมาถึงอีกครั้ง

ธงแกร่งขึ้น ชี้อัจฉริยะไปไหนมาไหนคนเดียว ที่
สำคัญ เขาเป็นคณบดี ตำรวจพยายามสอบปากคำ
สื่อทุกแขนงมาขอสัมภาษณ์ ธงมารู้ตอนหลังว่าเหตุ
การณ์นี้เป็นเรื่องระดับชาติ เขาได้พบนายกรัฐมนตรี
ด้วย แต่ธงแทบไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไปบ้าง

พี่ชายกลับมาแล้ว กำลังเตรียมตัวเข้าเรียนใน
มหาวิทยาลัย ด้วยโควตานักกีฬาทีมชาติ ธงไม่พูดถึง
ผลงานของทีมชาติไทยเพราะมันไม่ใช่สิ่งสำคัญเสียแล้ว

ตัวประกันปลอดภัย พวกนั้นตายหมดทุกคน ทุก
ศพถูกห่อด้วยผ้าขาว แต่ก่อนหน้านั้น ขณะธงและคน
อื่นๆ ถูกต้อนให้เดินออกจากหอประชุม ร่างของพวก
เขานอนเลือดท่วมอยู่ระเกะระกะ ธงเห็นสะดุ้งด้วย ร่าง
ของเขานอนนิ่งอยู่ข้างประตูตาปิดเหมือนคนนอนหลับ
ไม่เท่าตากข้างตัว ปีนสันตอกอยู่ใกล้ๆ

ธงเห็นแค่นั้นก็ถูกคนข้างหลังดันให้เดินต่อ ธง
เสียใจ แม้เมื่อเวลาผ่านไปจนถึงบัดนี้ ธงยังเสียใจไม่
หาย เช่นเดียวกับที่เสียใจกับทุกเรื่องซึ่งได้กระทำต่อ
เขา ธงน่าจะใช้เวลาสักนิด เพื่อหาธงหม้อร่างเขา ธง
ชาติที่ตกเกลื่อนอยู่แถวนั้น หรือไม่ก็ธงแดงที่มีหงส์สี

ทองตรงกลาง มันตกอยู่แถวนั้นเช่นกัน

เสียงครุณ้ำฝนยังดังแข่งกับเสียงฝนข้างนอก
นี่มันเดือนไหนกันนะ เดือนห้า? เดือนหก? ข้าง
มัน เดือนไหนก็ช่าง ตกได้ตกไป

แทนไทย

มาครับ

ธงรบ

มาครับ ธงลุกขึ้นขานคำ แล้วนั่งลง

ฝนยังกระหน่ำหนักอยู่ข้างนอก เสียงเล็กๆ ของ
ครุณ้ำฝนกังวานใส อีกนานกว่าจะถึงชื่อสุดท้าย ธงยัง
ไม่ต้องโกหก แต่รออีกหน่อยเถอะ ธงมองโต๊ะติดกันโต๊ะ
นั้นไร้คนนั่ง แต่ไม่ไร้เจ้าของ กระเป๋าวางพิงพนัก
เก้าอี้บอกละเช่นนั้น ตอนนี้อยู่ทำอะไรอยู่ ธงอยู่ใน
ห้องน้ำ ธงหวังให้เป็นเช่นนั้น

ธงมองฝ่าสายฝนไปยังอีกฟากสนาม ม่านฝน
เกือบจะบังอาคารหลังนั้นมิด อาคารขนาดใหญ่ที่
ปิดตายตั้งแต่วันนั้น บางคนกลัวผี หลายคนบอกว่า
เก็บไว้เป็นที่ระลึก เหลวไหล มีอะไรชวนให้ระลึกถึง

นอกจากศพและปลอกกระสุนแล้ว ทุกอย่างยังคง
คงสภาพเดิมตั้งแต่วันนั้น โทรทัศน์ยังตั้งที่เดิม รอย
กระสุนที่เติมผนัง แม้แต่ธงชาติ ยังกระจัดกระจาย

เกลื่อนพื้น

แท้จริงเรื่องไม่ได้เกิดมานาน แค่เวลาเรียกชื่อจากพยัญชนะตัวแรกถึงตัวสุดท้าย แค่จำนวนหนึ่งถึงสิบสองในการนับเดือนบนปฏิทิน

แค่ฝนหยุดแรกถึงฝนหยุดล่าสุด...

ฝนยังตก...

ครูน้ำฝนเรียกชื่ออะตู่ในที่สุด ถึงคราวจริงแล้ว ริงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปนอกห้อง ริงอยากเล่นเกมเปลี่ยนบ้าง

“นั่นไงครับ อะตู่มาแล้ว เดินอยู่กลางสนาม”

ครูน้ำฝนหน้าซีดขาว เบิ่งตากว่าง เพื่อนๆ มีสีหน้าไม่ต่างกัน

ริงลุกวิ่งออกนอกห้อง แ่ก้าวแรกที่เหยียบสนาม ริงก็เปียกโชก ฝนหลงฤดูหนาวจับกระดูก หนาวจนคางสั่น ริงยืนนิ่งให้สายฝนสาดซัด ปานนี้ครูน้ำฝนคงตาแดง กลั้วน้ำตาสุดชีวิตไม่ให้ใครเห็น

แต่ที่สุด ริงก็เดินกลับห้อง ไม่ควรมีใครทำให้ครูน้ำฝนร้องไห้

ครูน้ำฝนยกสองมือปิดปาก ไม่ให้เสียงเล็ดลอดออกมา น้ำคือน้ำน้อยตา

“ผมตาฝ้าครับ อะตู่ไม่ได้มาหรอก แต่พรุ่งนี้เขาน่าจะหายป่วย”

“ไม่หรอก ครูก็เห็นเขา เดี่ยวครูจะออกไปดู” ครูน้ำฝนวิ่งออกจากห้อง แต่ไม่ได้วิ่งออกไปตากฝน แ่แค่ออกไปให้พื้น ลูกเล่นที่ไม่ให้มีใครเห็นน้ำตา บอกแล้วว่าครูเป็นจอมโกหก

ในหนึ่งปีอาจมีฝนตกบ้าง แ่ดอกออกบ้างสลบกัน แต่ดูเหมือนครูน้ำฝนจะร้องไห้ได้ทุกวัน

ริงยืนหน้าเข้าไปในห้อง เพื่อนๆ ยังนั่งกันนิ่ง พวกผู้หญิงบางคนเริ่มทำตาแดงๆ บ้างแล้ว

ริงเพื่อนักกับพวกชี้แย้ทั้งหลาย เป็นกันหมดทั้งผู้ใหญ่และเด็ก นึกสับสนกับคำพูดต่อไปของตัวเอง จึงบอกออกไปว่าครูแกออกไปร้องไห้

และไ้ที่ไหลนองหน้าอยู่นี้ น้ำฝนหรือ

ใครว่าน้ำตา...

เขียน พศศิกายน 2550

ปรับปรุงจากฉบับทำมือ ‘หนูมานเหยียบเมือง’ 2551